

НА ВІСТРІ ЙОГО ЗАХОПЛЕННЯ ВМІСТИТИСЯ МОЖЕ СВІТ

*Козак Юлія Сергіївна, ст-ка гр. ЗМ-31
Науковий керівник: завідувач відділення,
викладач землевпорядних дисциплін,
викладач вищої категорії Січкара О.М.
Немирівський коледж будівництва
та архітектури ВНАУ*

«Я не художник – землемір...»

Жоден художник не може похвалитися роботами, які має Петро Брижук з Томашполя. Він написав портрети двох великих поетів... рядками з їхніх творів. Такі полотна достойні бути представлені на виставках навіть за кордоном. Але їх не бачили навіть у Вінниці. Найбільше вражає не сам стиль написання. Хоча навіть відомі майстри пензля кажуть, що ніколи не стикалися з тим, щоб зображення на полотні було відтворене літерами. Важко зрозуміти інше – як майстру вдалося виводити на папері літери, розмір яких менший за макові зерна. Таким чином Петро Брижук відтворив тексти Шевченкового «Кобзаря» і всі поетичні рядки з першого тому трьохтомного видання Пушкіна, включаючи поему «Руслан і Людмила». Переписав їх від першої до останньої літери. Це за умови, що в «Кобзареві» - 575 сторінок, а в першому томі Пушкіна ще більше – 715. На виконання кожної з робіт затратив у середньому по одному року...

На Вінниччині, а саме у Томашполі проживає простий чоловік Петро Васильович

Брижук. На перший погляд - простий, нічим не примітний , але за відкритим усміхненим обличчям захований професіонал землевпорядної служби, про якого ми хочемо розповісти.

Здобувши у 1961 році землевпорядний фах у Житомирському технікумі і без відриву від виробництва поглибивши фахові знання у Дублянах на Львівщині, Петро Васильович Брижук майже чотири десятки трудових літ присвятив землевпорядній галузі. З них тридцять три роки очолював земельне відомство у Томашпільському районі на Вінниччині. Останніх шістнадцять літ – на заслуженому відпочинку. Але як фахівець, як величезний практик землевпорядкування, він і досі в строю. Як до чистої джерельної кринички, спішать колеги, послідовники, щоб порадитися, поспілкуватися, причаститися високим духом мудрості його неординарної особистості.

На Томашпільщині П.В.Брижук з 1967 року – часу останнього перезаснування району. Здається, нема такої стежити, такої межі, якою б не прошкував, дороги, якою б не проїхав на нерозлучному із ним велосипеді. Автобуси ходили за відповідними графіками і маршрутами, але Петро Васильович завше цінував час і вибирав маршрут сам – вибував із дому ще ні світ, ні зоря – і крутив та крутив педалі. Без його візи не викорчувувалися старі і не насаджувалися нові садки, не розбивалися сквери, алеї тощо, не визначилася доля так званого перепрофілювання жодного клаптика земельних угідь. На відстані, по дзвінку, за чиєюсь інформацією він ніколи не приймав рішення. Завжди діставався на місце, обстежував, доводив, одстоював, брав участь у прийнятті рішень.

А скільки разів за час роботи його терміново викликали на межі!

Звісно, там, де межі, там нерідко суперечки та неприязнь між сусідами. Не злічити тих мирових угод, які уклалися за допомогою мовчазної метрівки Брижука, з якою він майже не розлучався, і його мовчкуватого характеру. Але та мовчазність зовсім не означала байдужість. Думки роїлися, серце краялося, коли встановлювалася правда.

Любов до креслення наштовхнула Петра Брижука на думку спробувати відтворити з допомогою креслярського пера найменший розмір букви. Коли написав, для порівняння сипнув на папір макові зерна. Вони виявилися більшими за розмірами від написаного. Щоправда, перо довелося вдосконалити.

Повертаючись зі службового відрядження, Петро Васильович часто-густо вгамовував серце і душу. За улюбленим унікальним заняттям – зеренцем до зеренця (а тими зеренцями були слова творів) викладав портрети поетів Шевченка, Пушкіна та інших знаменитостей. А то взяв і спробував переписати твори Шевченка мало не в мікроскопічній мініатюрі – і вийшло з-під

його рук дивне диво – «Кобзар», розміром у сірникову коробочку. Унікальними шедеврами стали виготовлені Брижуком інші мікропортрети і мікропереписи, чому загалом він присвятив усі свої вихідні та відпустки.

Це вже зараз за допомогою комп'ютера можна конструювати макети, використовувати наймілкіші шрифти, а раніше лише до нього, Петра Васильовича Брижука, зверталися за послугами, з якими нині справляється хіба що комп'ютер. Бо ніхто так, як він, не міг виготовити вітального листа, пам'ятну адресу, титульну

сторінку, обкладинку для дипломної чи курсової робіт, навіть контурну карту школяреві, якщо такої у продажу не було. За подібним до нього йшли, як по свячену воду, і він ніколи не відмовляв, ніколи не робив як-небудь. І так весь вік – чесний, совісний, тямущий і такий неординарний.

Ніхто не знає звідки такий хист і характер має – чи сам виробив, чи Бог і доля такт розпорядилися. Петро Васильович зостався ще малесеньким без батька, який загинув на Фінській війні. А коли збагнув, де тато і що з ним, то частенько, забившись у закуток, водив і водив оченятами і пальчиком по географічній карті, шукав Фінляндію і промацував надруковані назви, мов хотів торкнутися саме того найріднішого місця, де навіки зостався тато. Чи не з тих сирітських дитячих літ і досі у нього нестримне бажання пізнавати світ, робити його добрим і неповторним власним розумом і наполегливою працею. Знаючи його багато літ, не наважуся стверджувати яких рис у нього більше – рис романтика чи прагматика, але те, що він великий трудолоб – це безперечно. Бо лише щоденна невгамовна праця може увінчатися тими дивовижними творіннями, які він уже подарував і сподіваюся, ще подарує не лише землякам, але й усьому мистецькому світові.

За участю П.В. Брижука розпочалося і утверджувалося реформування земель у Томашпільському районі. Звичайно, причетних до цієї справи було і є багато – серед них керівники та фахівці низки територіальних служб, господарств, але ази нового земельного законодавства до всіх професійно і виважено завше доносив він, Брижук, попередньо прискіпливо вивчаючи численні директиви та нормативні документи.

Ні дня без пошуку, ні хвилини спокою – так і промайнули десятиліття, білий іній впав на скроні. А в очах – все та ж всеохоплююча допитливість. Хоч повільніші, але все ті ж тверді його кроки. Навідуються колеги (в день народження і в день професійного свята – це як закон) – все та ж гостинність, щирість, відвертість, все та ж успішність і неординарність, яка так вирізняє і так органічно поєднує Петра Васильовича Брижука зі всім і з усіма.

Студенти та викладачі
землепорядного відділення
коледжу мали честь
зустрітись особисто с
майстром. Петро Брижук із
задоволення прийняв
запрошення від
адміністрації коледжу
поділитись досвідом та

продемонструвати свої картини Шевченка та Пушкіна написані топографічним шрифтом , мініатюрних «кобзариків» зроблених вручну. Студенти та викладачі були в захваті від знайомства з такою неординарною та творчою особистістю.

Список використаної літератури:

1. <http://vn.20minut.ua/Kult-podii/portreti-shevchenka-y-pushkina-napisani-literami-menshimi-za-makovi-ze-172994.html>.
2. Матеріали тижня землепорядкування. Циклова комісія землепорядних дисциплін. НКБіА ВНАУ. Немирів. 2015р.